

Sygn. akt I C 1730/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. M. (1) kwotę 10.000,- zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2014 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. M. (1) kwotę 1.209,- zł (jeden tysiąc dwieście dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 696,- zł (sześćset dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od powoda M. M. (1) na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.704,- zł (jeden tysiąc siedemset cztery złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1730/14

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 12 czerwca 2014 roku (data prezentaty -k.27) powód M. M. (1) – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika (pełnomocnictwo – k. 9) – wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 35.000,- złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa powód wskazał, że w dniu 17 kwietnia 1998 r. w miejscowości O. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym śmierć poniósł jego dziadek - T. M.. Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie samochodu w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Jako podstawę prawną wytoczonego powództwa powód powołał art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. Zmarły dla powoda był osobą najbliższą - dziadkiem, zaś powód wraz rodzicami i zmarłym byli żyłą rodziną, w zażytej więzi emocjonalnej,

a jego śmierć w znacznym stopniu wpłynęła na życie powoda. Zmarły był dla wnuka wsparciem i pomocą, zaś jego nagła śmierć wywołała silny wstrząs psychiczny u wnuka.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego zakwestionował żądanie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany wskazał, że roszczenia związane z następstwem śmierci osób najbliższych uregulowane są wyłącznie w art. 446 k.c. i tylko ten przepis może stanowić podstawę dla ich dochodzenia. Jednocześnie podniesiony został fakt, że powód nie może powoływać się na art. 446 § 4 k.c. z uwagi na fakt, że w nie obowiązywał on w dacie wypadku, a art. 446 § 3 k.c. nie może odnosić się do rozpatrywanej sytuacji. Pozwany odnosząc się do roszczenia powoda wskazał, że powód nie uzasadnił także wysokości zadośćuczynienia które jego zdaniem jest rażąco wygórowane. **(odpowiedź na pozew z załącznikami k. 38-51).**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 kwietnia 1998 roku w miejscowości O., doszło do zdarzenia drogowego – wypadku, w wyniku którego śmierć poniósł pieszy T. M. **(wyrok w sprawie II K 522/98 - k.11-11v., zeznania świadka G. M.- k.74-75, powódki M. M. (1)- k.75-76, odpis skrócony aktu zgonu- k.12, bezsporne).**

Sprawca wypadku posiadał polisę ubezpieczeniową OC w (...) Zakładzie (...) **(bezsporne).**

Przed śmiercią 74- letni T. M. mieszkał w domu jednorodzinnym razem z synem G. M., synową M. M. (2) oraz około 16 – letnim wnukiem M. M. (1). Mieli osobne wejścia do domu i wspólne podwórko. Z uwagi na aktywność zawodową syna i synowej, T. M. był istotnym wsparciem i pomocą w wychowaniu wnuka. Razem spędzali wolny czas m.in. grając karty, rozmawiając. Byli bardzo zżyci, mieli bardzo dobre relacje osobiste. T. M. był powiernikiem i doradcą wnuka wielu sprawach. Jednocześnie M. M. (1) pomagał dziadkowi w hodowli gołębi oraz pracach polowych w gospodarstwie rolnym. M. M. (1) silnie emocjonalnie przeżył śmierć dziadka i nie mógł się pogodzić z jego tragicznym odejściem. Po śmierci dziadka M. M. (1) nie leczył się. Brak dziadka szczególnie odczuwał w czasie świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy, bowiem wcześniej razem spędzali każde święta.

Do chwili obecnej M. M. (1) często odwiedza grób dziadka, pielęgnuje pamięć po nim. Obecnie M. M. (1) jest w dobrym stanie emocjonalnym, nie korzysta z pomocy lekarza, ani psychologa. Powód wyprowadził się do innej miejscowości, założył własną rodzinę - ma żonę i dwójkę dzieci. **(zeznania świadka G. M.- k.74-75, powoda M. M. (1) k.75-76).**

Powód w dniu 3 kwietnia 2014 roku wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, doznaną wskutek śmierci T. M., które pozwany otrzymał w dniu 7 kwietnia 2014 roku **(wezwanie – k.14-17).**

Pozwany odmówił nie wypłaty na rzecz powoda jakiegokolwiek kwoty z tytułu zadośćuczynienia za śmierć dziadka. **(pismo – k.18-18v.bezsporne).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w oparciu o wnioski z zeznań świadka G. M. a także zeznań powoda.

Załączonym do akt dokumentom Sąd dał wiarę, jako że ich autentyczności, jak i wynikające z nich fakty nie budzą wątpliwości w świetle analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd nie znalazł także podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań wyżej wymienionego świadka oraz powoda, albowiem w ocenie Sądu nie zaistniały okoliczności, które dawałyby podstawę do ich podważenia. Wręcz przeciwnie są one wiarygodne i racjonalne, korespondują ze sobą i uzupełniają się. Oceniając zeznania powoda i świadka Sąd doszedł do przekonania, że nie wyolbrzymiały one cierpień doznanych przez powoda w wyniku utraty najbliższego członka rodziny, dlatego też w tym zakresie twierdzenia te stanowiły podstawę ustalonego stanu faktycznego. Zeznania

zarówno świadka jak i powoda pozwoliły określić stan psychiczny M. M. (1) bezpośrednio po śmierci dziadka T. M. oraz aktualny stan powoda.

Wskazać także należy, że w zeznaniach przewija się wspólny motyw odnoszący się do dużej zażyłości między członkami rodziny, bardzo dobrym kontakcie i wzajemnej pomocy. Tym samym dowody te korespondują wzajemnie także w tym zakresie, wzajemnie się uzupełniając, potwierdzając i tworząc logiczną całość. Sąd oceniając wszystkie zeznania miał na uwadze i zważał, że osoby występujące w toku procesu były ze sobą powiązane węzłem rodzinnym lub znajomości. W związku z powyższym świadek i powód mogli być zainteresowani wynikiem rozstrzygnięcia, jednakże nie mogło to prowadzić do automatycznego odmówienia wiary ich zeznaniom, w szczególności zaś w świetle okoliczności, iż zeznania te pozostają w korelacji z dokumentami przedstawionym przez powoda. Podobnie sam fakt, że powód zainteresowany jest uzyskaniem orzeczenia korzystnego nie może prowadzić a priori do odmówienia im wiarygodności.

W ocenie Sądu w złożonych przez ww. podmioty zeznaniach nie przejawia się tendencyjność ani stronniczość. Podkreślenia wymaga, iż w zeznaniach tych brak jest okoliczności wskazujących, by osoby je składające „na siłę” chciały przedstawić fakty w jak najkorzystniejszym dla powoda świetle. Ponadto obserwacja zachowania zarówno świadków jak i powoda, na sali sądowej, nie dała Sądowi podstaw do uznania, że zeznania były recytowane bądź polegały na odtwarzaniu ustalonej wcześniej linii argumentacji. W tym stanie rzeczy Sąd uznał zatem, że nie zachodzą podstawy do zdyskredytowania tych zeznań i oparł się na nich czyniąc ustalenia faktyczne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd uwzględnił w części żądanie powoda o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę znajdujących odzwierciedlenie w zerwaniu silnej więzi emocjonalnej pomiędzy dziadkiem a wnukiem .

Roszczenia w niniejszej sprawie zostały skierowane do pozwanego w oparciu o przepis art. 822 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Ustawa z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) nakłada na posiadacza pojazdu mechanicznego obowiązek zawarcia – na okres 12 miesięcy - umowy ubezpieczenia OC za szkody związane z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Istota ubezpieczenia OC polega na tym, iż w razie powstania odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego posiadacza za szkodę spowodowaną ruchem należącego do niego pojazdu, zakład ubezpieczeń jest obowiązany do wypłacenia odszkodowania poszkodowanemu za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Kwestią sporną pomiędzy stronami pozostawała odpowiedzialność pozwanego co do istoty oraz wysokość należnego zadośćuczynienia.

Nie ulega wątpliwości, że wypadek spowodowany przez osobę ubezpieczoną w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, w wyniku którego T. M. dziadek powoda poniósł śmierć, nastąpił w dniu 17 kwietnia 1998 roku, tj. przed wejściem w życie przepisu art. 446 § 4 k.c. dnia 3 sierpnia 2008 roku. W związku z powyższym w niniejszej sprawie zastosowanie winny znaleźć przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i 24 § 1 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

W świetle przepisu art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Stosownie do art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 22.10.2010 r. w sprawie III CZP 76/10 najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 KC w związku z art. 24 § 1 KC zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. Powyższa uchwała tłumaczy sens nowelizacji przepisu art. 446 k.c., do którego ustawą z dnia 30 maja 2008 r. dodano § 4 regulujący właśnie kwestię zadośćuczynienia pieniężnego za śmierć członka rodziny. Otóż w niniejszej sprawie tragiczna śmierć T. M. miała miejsce w dniu 17 kwietnia 1998 r., w tym też dniu zaistniała krzywda powoda. W dacie wypadku przepis art. 446 § 4 jeszcze nie obowiązywał, dlatego też do rekompensaty krzywdy wywołanej czynem niedozwolonym, jakim było niewątpliwie spowodowanie śmierci T. M. przez kierowcę ubezpieczonego u pozwanego, przed wejściem w życie tego przepisu, tj. 3 sierpnia 2008 r., ma zastosowanie przepis art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c.

W powołanej uchwale Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż „katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, płéć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej. Trudno byłoby znaleźć argumenty sprzeciwiające się zaliczeniu do tego katalogu także więzi rodzinnych. Więzy te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 kro). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to w ocenie Sądu może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Pogląd taki pojawił się już w nowszym w orzecznictwie. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 września 2005 r., I ACa 554/05 stwierdził, że szczególna więź rodziców z dzieckiem, przysługująca zarówno dziecku, jak i rodzicom w prawidłowo funkcjonującej rodzinie, zasługuje na status dobra osobistego, podlegającego ochronie przewidzianej w art. 24 § 1 KC. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CK 307/09 uznał natomiast, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c..

Podobne stanowisko zajmuje (wbrew twierdzeniom zawartym w odpowiedzi na pozew), także Sąd Apelacyjny w Poznaniu (confer wyrok z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa 392/13, wyrok z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt I Aca 694/13, wyrok z dnia 13 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa 1221/12, wyrok z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt I Aca 359/13), Sąd Apelacyjny w Szczecinie (wyrok z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt I ACa845/12, wyrok z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt I Aca 835/12, wyrok z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt I Aca 217/13), Sąd Apelacyjny w Łodzi (wyrok z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt I Aca 1226/13, wyrok z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt I Aca 1257/13, wyrok z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I Aca 1065/13), Sąd Rejonowy w Katowicach (wyrok z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt I ACa 1073/13). Co do zasady więc można stwierdzić, że wbrew twierdzeniom pozwanego linia orzecnicza na terenie kraju podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w odniesieniu do uprawnienia krewnych zmarłego do wystąpienia z żądaniem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na mocy art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11.04.2006 r. wydanym w sprawie I CSK 159/05 stwierdził, iż podstawową funkcją zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych (art. 448 k.c.) jest funkcja kompensacyjna. Zadośćuczynienie ma wynagrodzić doznaną krzywdę, przy czym powinno uwzględniać wszystkie aspekty tej krzywdy. Nie może mieć znaczenia tylko symbolicznego, ale nie będąc odszkodowaniem, ma mieć odczuwalną wartość majątkową. Przy ocenie, jaka suma jest odpowiednia tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, należy mieć na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznawania przez osobę, której dobro zostało naruszone, ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem (krzywda). Dla oceny tej nie jest też bez znaczenia stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste, cel który zamierzała ona osiągnąć podejmując działanie naruszające te dobra i korzyść majątkowa, jaką w związku z tym działaniem, uzyskała lub spodziewała się uzyskać.

W ocenie Sądu, kwestia samego uprawnienia powoda do zrekompensowania jej bólu i cierpienia po śmierci T. M. nie budzi najmniejszych wątpliwości. Był silnie związany ze zmarłym dziadkiem, który zmarł tragicznych okolicznościach. Zaś pozwany był ubezpieczycielem pojazdu sprawcy w dacie zdarzenia. W rezultacie wypadku więź między wymienionymi została trwale zerwana.

Jednocześnie należy wziąć pod uwagę, że na nieco inny charakter więzi między dziadkiem, a wnukiem niż rodzicem a dzieckiem czy między rodzeństwem. W ocenie Sądu zadośćuczynienie jakie pozwany winien wypłacić powodowi powinno być adekwatne do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy związanej ze śmiercią T. M..

Sprawy o zadośćuczynienie za doznane krzywdy mają charakter bardzo ocenny. Przepisy kodeksu nie zawierają żadnych kryteriów jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Definicja krzywdy sprowadza się do ujemnych dolegliwości powstałych w wyniku czyjegoś bezprawnego działania i dotyczy przede wszystkim bólu, cierpienia i innych negatywnych konsekwencji w sferze psychofizycznej pokrzywdzonego. Krzywda ma więc aspekt niemajątkowy. Niedający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny Sądu, który nie dysponuje żadnymi wskazówkami czy tabelami określającymi wysokość zadośćuczynienia dla poszczególnych przypadków. Należy zaznaczyć, że przy ustalaniu rozmiaru krzywdy można posiłkować się takimi okolicznościami jak poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego.

Wskazać należy, iż dobro osobiste w postaci prawa do życia w rodzinie zasługuje na wzmożoną ochronę w porównaniu z innymi dobrami. Naruszenie tego dobra stanowi bowiem niewątpliwie dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego, niż w przypadku naruszenia innych dóbr, a jego skutki rozciągają się na wiele lat. W tym miejscu podnieść należy, że życie ludzkie nie ma ceny. Nie można bowiem wyrazić i ustalić w sposób ekonomiczny powstałej w związku z tym krzywdy.

Nie ulega wątpliwości, że w rozpoznawanej sprawie krzywda jest tym bardziej dotkliwa, że śmierć nastąpiła nagle i nieoczekiwanie, w wypadku komunikacyjnym, zawinionym przez sprawcę i dotknęła osobę, która jak wynika z ustaleń Sądu stanowiła duże oparcie dla powoda. Powód bardzo przeżył śmierć T. M., albowiem odgrywał on w jego życiu dużą rolę, był powiernikiem i doradcą w wielu sprawach. Razem spędzali wolny czas. Jak wynika z ustaleń faktycznych zmarłego łączyła z powodem silna więź emocjonalna.

Na zakres cierpień powoda wywołanych śmiercią dziadka wskazuje także i ta okoliczność, że upływ czasu spowodował poprawę w funkcjonowaniu powoda. Powód obecnie po prawie 17 latach normalnie funkcjonuje w społeczeństwie: założył rodzinę ma żonę i dwójkę dzieci, nie leczy się, ani nie korzysta z pomocy psychologicznej.

Wskazać należy, iż kwota zadośćuczynienia powinna być odpowiednia i rekompensować doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować swoim zakresem wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne związane ze śmiercią osoby najbliższej. Przy czym mimo, że zadośćuczynienie ma mieć charakter

kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, to nie może ono jednak nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinno być utrzymane w rozsądnych granicach.

Zdaniem Sądu biorąc pod uwagę fakt, że powód w chwili śmierci dziadka mieszkał i funkcjonował z razem z nim, spędzał z nim czas wolny i mógł liczyć na jego pomoc sprawia, że jej krzywda jest znaczna.

Niemniej odnośnie powoda wskazać należy, iż kwota jakiej domaga się od pozwanego jest nadmierna.

W ocenie Sądu, wskazane zatem wyżej względy przesądzają, że należne powodowi zadośćuczynienie należy określić na kwotę 10.000,- złotych, gdyż taka kwota jest adekwatna do krzywdy powoda. Wskazać należy, iż odpowiedzialność za krzywdę doznaną przez powoda ponosi strona pozwana, która musi zdawać sobie sprawę z niezwykle szerokiego zakresu powstałej szkody i dokonać „właściwego oszacowania” dobra jakim jest życie ludzkie i wszelkie płynące z niego dobra wtórne. W tym stanie, rzeczy orzeczono jak w pkt. 1 i 2 sentencji oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do art. 481 § 1 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 481§ 1 k.c. wierzyciel może domagać się odsetek za okres opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jednocześnie stosownie do art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od dnia zawiadomienia o wypadku.

Pozwany otrzymał zgłoszenie szkody w dniu 7 kwietnia 2014 roku, zatem termin 30 dni upływał w dniu 7 maja 2014 roku. Stąd też Sąd zasądził odsetki od dnia następnego po upływie wymienionego terminu tj. 8 maja 2014 roku.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 100 k.p.c. zdanie drugie, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W niniejszej sprawie Sąd w części uwzględnił powództwo. Sąd w oparciu o względy słuszności dokonał procentowego rozdzielenia kosztów procesu stosownie do wyniku postępowania, tj. stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań i ustalił, iż powód wygrał sprawę w ok. 29,00 %. Pozwany zaś wygrał około 71,00 %. Względem powoda.

Na koszty poniesione przez powoda składały się opłata od pozwu w kwocie 1.750,- złotych, koszty zastępstwa procesowego reprezentującego ją pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w kwocie 2.400 złotych oraz opłata skarbową w kwocie 17 złotych. Biorąc pod uwagę proporcję wygrania przez powódkę sprawy Sąd zasądził od pozwanego kwotę 1.209 złotych (29% x 4.167 zł).

W tym stanie, rzeczy orzeczono jak w pkt. 3 wyroku.

Na koszty poniesione przez pozwanego składały się koszty zastępstwa procesowego reprezentującego ją pełnomocnika ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w kwocie 2.400 złotych. Biorąc pod uwagę proporcję wygrania przez pozwaną sprawę Sąd zasądził od powoda kwotę 1.704 złotych (71% x 2.400 złotych). W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w pkt. 4 sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pełnomocnikowi pozwanego.